

N = 000°

MIA HAMARI | ALMA HEIKKILÄ | JAAKKO MATTILA

N = 000°

TAITEILIJOISTA ARTIST INSIGHT

_MIA HAMARI | 65° 39' 40" N, 25° 4' 0" E

Puuta, luuta, nahkaa. Ihmisestä eläin ja eläimellisestä inhimillinen. Materiaaliherkkyyttä ja vahvaa tekemistä. Lumo, outous ja ihmetys identiteetin muotoutumisen edessä. Tarina, joka syntyy tehdessä ja tekeytyy katsojassa pitkään kohtaamisen jälkeen.

Wood, leather, bones. Material sensibility and physical involvement as critical instruments in the creation process. Humans metamorphosed into animals and animals humanized. Shape given to the dichotomy between the real and the imagined, the confrontations of life and mortality.

_ALMA HEIKKILÄ | 64° 40' 35" N, 28° 29' 40" E

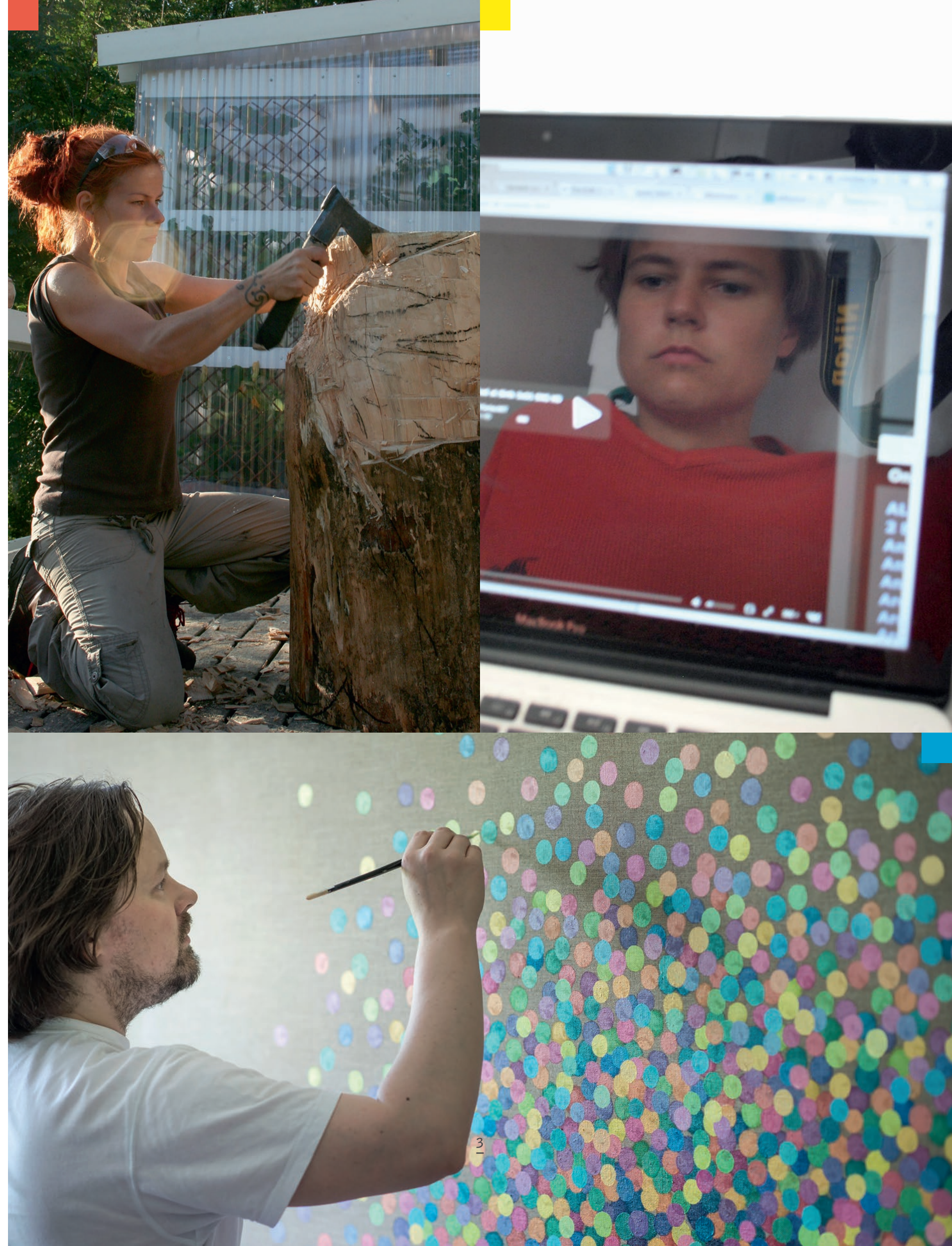
Siveltimellä luotua kehollisuutta. Maalaus muutakin kuin kuva. Suhteellisuudesta muistuttava mittakaava. Teoksen suhde katsojan fysiikkaan ja teosten fyysisyys. Ajatuksellisten raja-aitojen siirtämistä ja uuden löytämistä.

Dimensional properties of the viewer and the paintings considered and challenged. Physicality created and story told in brush strokes, paint's thickness and glazes' layers. Mental barriers moved and new frontiers found as the awareness of the deployment of resources increases.

_JAAKKO MATTILA | 65° 1' 0" N, 25° 28' 0" E

Primitiivisyys. Suora ja välitön vaikutus. Kaikki värit tai ei ollenkaan. Kuka vaan, missä vaan, voi arvostaa tekemistä ja universaaleja, kokoavia töitä.

Sensibility to nature and light distilled and expressed through various media. Invisible made visible. The bare minimum captured. Direct and powerful impact regardless of the viewer's cultural background or education.

Olen naimisissa työni kanssa. Kaikki työt ovat omakuvia.

Ympäröivä luonto, virtaava joki, päivänvalo tai sen puuttuminen vaikuttavat sekä mieleeni että tekeillä olevaan työhön. Ulkona työskennellessä vuodenaikojen vaihtuessa, aurinko, tuuli, sade ja pakkanen jättävät myös luvallisen jälkensä veistokseen.

Hahmoni tulevat unista, eletystä elämästä, alitajunnasta. Melkein jokainen veistos on kuin omakuva ajaltaan. Teosten merkityksen ymmärrän usein jälkikäteen, kun työ on saanut olla jonkin aikaa olemassa.

Lisään puuhun luonnonmateriaaleja kuten hiuksia, luita, ripsiä tai osasia eläimiltä, jotka ovat kuolleet onnettomuuksissa. Yhdistelen eripainoisia ja toisistaan muutoinkin poikkeavia materiaaleja.

Pronssisia pienoisteoksia käytän kuin puhekuplina, kertomaan isomman hahmon tarinaa, toivetta tai historiaa, viimeisimpiin töihini olen liittänyt myös hopeaa ja lasia.

Teen miniatyyriveistoksia yhtä lailla kuin itseni kokoisia tai hieman itseäni isompia veistoksia. Työskentelen yksin ja isompien yksittäisten töiden koon raja tulee vastaan siinä minkä kokoisia puita pystyn itse liikuttelemaan, mieluiten käytän kokonaista puuta johon lisään osasia pienempinä paloina. Työvälineinä käytän alussa moottorisahaa, eniten kirvestä ja viimeistelyyn puukkoa. Aikaa vievän tekniikan

ansiosta teos syntyy hitaasti. Veistoksen jokainen kohta on muotoiltu ja viimeistelty huolella.

Uusissa tekeillä olevissa teoksissani punaisena lankana on yllätyksellisyys ja monitasoisuus. Tarkoituksenani on aikaansaada visuaalisesti monella tasolla toimiva teos joka toimisi yhtä hyvin myös luonnollisesta koostaan joko suurennettuna tai pienennettynä. Veistoksen merkitys muuttuu eri suunnista katsottaessa, kiertämällä veistosta paljastuu jotakin odottamatonta. Yksi veistos voi pitää sisällään useampia hahmoja, tai kiertäessä veistosta pysytäänkin koko ajan selän takana, eikä etupuolta välttämättä löydy ollenkaan. **N = 000°**

Mia Hamari

I'm married to my work. All my works are self-portraits

Surrounding nature, the flowing river, daylight or the lack of it, all influence my mood and what I'm working on. Working outside in the changing seasons, the sun, wind, rain and frost also leave their mark on the sculpture.

My figures come from dreams, lived life, the subconscious. Almost all of them are like self-portraits of the time. The meaning of a work is often understood later, after it's already been in existence for a while.

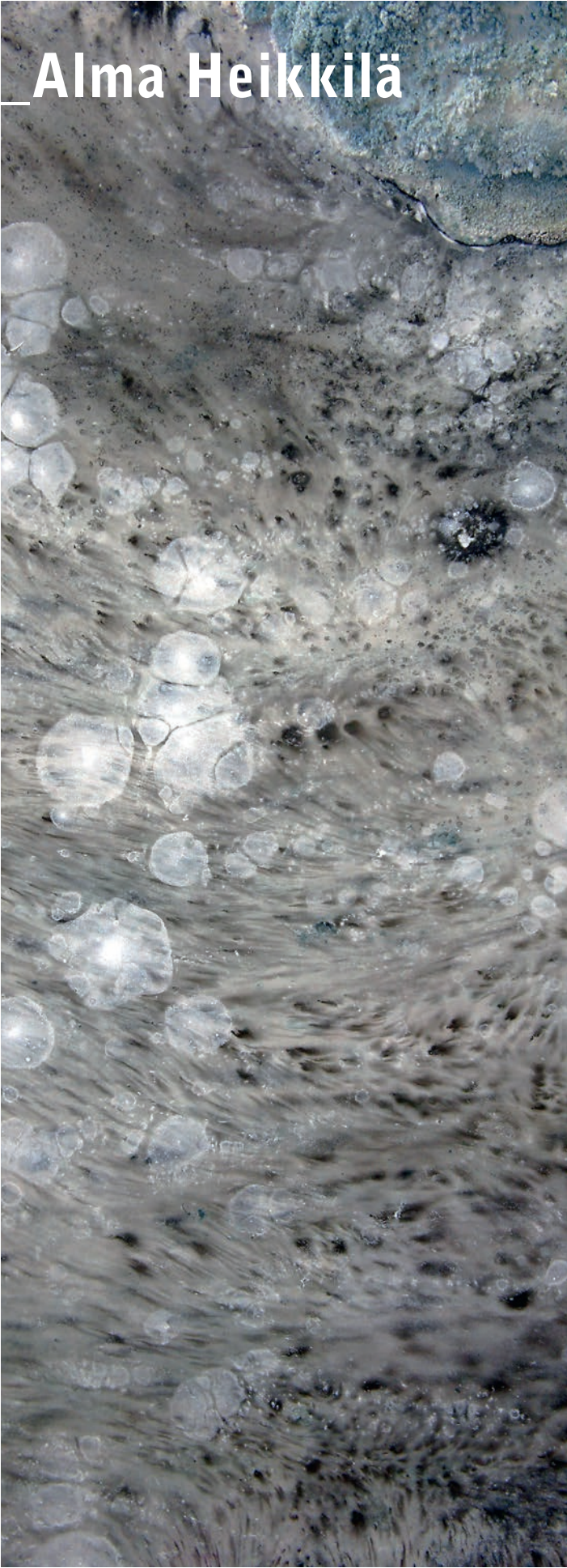
I add other natural materials to wood, like hair, bones, eyelashes, even parts of animals killed in accidents. I combine materials of different weights or which otherwise dif-

fer from each other. I use miniature bronze sculptures like speech bubbles to narrate a larger figure's story, hopes or history. In my latest works I have also added silver and glass.

I make miniature sculptures as well as those my own size or slightly larger. I work alone and the limit to the size of an individual work is whether I can move it by myself. I prefer to use solid timber to which I attach parts, smaller bits. Although I start a job with a chainsaw, my main tool is an axe and then a sheath knife for finishing. Because it's a time consuming technique the works take shape slowly. Each part of the sculpture is carefully shaped and finished.

The common thread in my latest works is surprise and multifacetedness. My intention is to make a sculpture that functions visually at different levels, which works equally as well in its natural size as well as enlarged or reduced. The meaning of a sculpture varies when viewed from different directions, moving around a sculpture reveals something quite unexpected. One work can contain several figures, or by walking around it you are always behind it so you don't necessarily find the front at all. **N = 000°**

Alma Heikkilä

ANNE – SUPERSANKARI

Maa. Multa tuntuu iholla. Se on tasapainoista, elävää. Höyryt virtaavat keuhkoihin. Annen olo hiljenee. Ympäröivä maa ja kasvit tulevat esille. Anne kuitenkin yrittää sulkea mielen kaikilta niiltä, joilla olisi nyt viestejä lähetettävänä, tarpeita ja toiveita. Ei saa ajautua välittämään, uppoutua ajattomaan tilaan. Omat ja muiden halut voivat sekoittua. Nyt pitäisi vain levähtää, antaa sen kerätä voimaa. Pitää jaksaa muistaa, että se on erillinen. Anne on sen itse itseensä totuttanut. Mutta se on erillinen! Emme ole yhtä, enkä minä sitä. Anne on se, joka teki teon. Anne tarvitsi sientä. Minä, Anne...olen erillinen yksilö, jolla on omia suunnitelmia ja tarpeita. Anne vaipuu aatteisiinsa ja samalla, huomaamatta, yhteys rihmastoon voimistuu.

Hän ei enää tunnista lajeja, ei nimiä, ei mitään, vaikka kuinka ponnistelisi. Hän vain tunnistaa ja tuntee ne, harmittaa. Ilman tieteellisiä nimikkeitä ei ole paluuta arkeen. Tosin elämän palautuminen ennalleen ei muutenkaan taida olla mahdollista. Kaikki on nyt toisin. Aivan kuin olisi eri ihminen. Ei taida olla sattumaa, että hän jäi lepäilemään juuri nyt ja tähän paikkaan. Muutaman sadan metrin päässä on tuore hakkuuaukea ja sieltä kantautuu monenlaisia signaaleja. Ylitsevyöryvää. Voisin edes yrittää nauttia, valita monimutkaisen lajirikkaan kohdan, jossa kanssaolijat hoitavat yhteyksiään tasaisesti. Täällä kasvien stressin tuoksu on todella voimakas.

Nyt on viimeinen hetki irtaantua! Pitäisi lähteä. Paljon on tehtävää. Ilma on kosteaa. Iho on nihkeä ja liukas. Annen reissille on muodostunut luuhistuneita kuona-ainetuppia - sairaus poistuu elimistöstä. Pieniä sähköimpulsseja on tuntunut kauttaaltaan viime päivät. Anne tietää, että silloin hän voi todella liikkua. Nyt voitaisiin sanoa, että limakko on plasmodivaiheessa. Koko kehossa tuntuu sen voimakas rytminen virtaus. Sen tuntee myös verenpaineessa. Tällä kertaa Anne ei ole syönyt salaattia. Viimeksi samassa vaiheessa kiertoa hänen ihonsa värjäytyi vihertäväksi.

Mutta nyt pitäisi jotenkin lähteä! Virtaus voi pysähtyä. Ei saa stressata, se voi pilata kaiken. Ilma on toistaiseksi kosteaa. Repussa on muovikassiin pakattuna märkiä pyyhkeitä, juoma- ja sumupullot. Anne on pukeutunut mustaan paksuun hameeseen, jonka alla on mustat housut. Valo ei pääse iholle – siihen. Reiden laitaan on teipattu maissitärkkelyshyytelöllä kyllästetty riepu. Mikään ei saisi jouduttaa itiöpesäkkeiden kehitystä. Silloin olisi pakko jäädä metsään.

Anne on helsinkiläinen sienitutkija. Omissa oloissaan viihtyvä, tasainen, neljäkymmentävuotias nainen. Jokin aika sitten Anne sai tietää olevansa erittäin sairas. Aikaa ei ollut enää hoidoille. Aikaa vain oli. Anne oli tottunut työhön.

Sairaus ajoi Annen toivottomaan työntekoon, hakemaan uusia suuntia.

Työssään Anne oli tutkinut eri sienien kykyä sopeutua myrkkyyhin ja lopulta käyttää niitä myös ravinnoksi. Keskittyneesti hän kertasi tarinaa robottikamerasta, joka oli lähetetty Tsernobylin reaktoriin sisälle. Tyhjäksi ja kuolleeksi oletettu sisäpinta osoittautui olevan kauttaaltaan mustan liman peitossa. Tutkimuksissa huomattiin liman elävän suoraan säteilystä.

Sairauden edetessä Anne yhdisteli tietojaan sienirihmas-tojen toiminnasta metsän pohjana, välittäjinä – ehkä jopa hoitajina, niiden kykyyn kuljettaa ravinteita ja hajottaa. Nyt sienistä tulvi uutta tietoa maaperän puhdistamisessa myrkyistä ja muovia korvaavan materiaalien etsinnässä. Annen kiinnostus jatkui limasienten kykyyn liikkua ja ratkoa ongelmia, muistaa. Lopulta kaikki yhdistyi sienten kykyyn tottua eri kasvualustoihin.

Sairauden loppuvaiheessa, kun etäiseksi jäänyt perhe alkoi olla valmis sanomaan hyvästit, Anne alkoi käyttäytyä oudosti. Hän ei ollut tavoitettavissa. Tämä toisaalta tulkittiin vain lopun merkiksi. Nyt on aikaa kulunut jo paljon kauemmin kuin diagnoosissa annettiin ymmärtää. Annea ei juuri koskaan näy. Kerran Annen sisko luuli törmänneensä häneen kadulla, mutta ei ollutkaan yhtäkkiä varma. Tilanne oli niin outo, että hän ei uskaltanut lähestyä. Tokihan oma siskonsa pitäisi tunnistaa. Tämä nainen vaikutti erilaiselta, vaikka kyllä se oli Anne.

Ilmeisimmän ihmeen eli parantumisen ja kaiken fyysisen muuttumisen rinnalla erikoisinta kuitenkin ovat hänen luonteessaan tapahtuneet muutokset. Aiemmin toki luonnosta välittävä, mutta melko rutinoitunut autolla ajava individualisti on hiljalleen muuttunut muihin olioihin eläytyväksi ja niitä tutkailevaksi elolliseksi. Päämäärät ja tarpeelliseksi koettavat asiat ovat muuttuneet. Käsitys itsestä ja itsen suhteesta muihin on kriisissä.

Annen tukka ei ole enää vaalea. Ammoniakki on yksi haitallisimmista kemikaaleista hänen kaltaiselleen. Siihen hän ei totu – se on hänen heikkoutensa. Anne on alkanut nauttia lämpöisen kosteista oloista ja sokerisista tarjoiluista omina iloinaan. Syvemmät nautinnon ja hyvinolon tunteiden lähteet ovat myös vaihtuneet. Ilmeinen riippuvuus maasta ja yhteyksistä sai muutoksen alussa näyttämään vain pakolliselta tarpeelta. Nyt hän tuntee jo toisin. Annen identiteetti häilyy – hänen kehonsa ja mielensä päällimmäisin viesti on turvata elämää. Olla enemmän hyödyksi kuin haitaksi, ratkoa muiden jättämiä ongelmia, ei aiheuttaa niitä. Hän ei voi sulkea itseään miltään. Kauneus on alkanut ympäröidä Annea. **N = 000°**

Alma Heikkilä

ANNE – SUPERHERO

Earth. The feel of soil on the skin. It's balanced, alive. Steam fills the lungs. Anne calms down. The surrounding land and plants stand out. Anne tries, however, to close her mind to all those that have a message to send, needs and hopes. You must not drift into caring, drown in timeless space. Your desires and those of others may get mixed up. Now you must rest, let it gather strength. You must try to remember that it is separate, Anne has made it get used to her. But it's separate! We're not as one, and I'm not it. Anne's the one who did it. Anne needed mushrooms. Me, Anne ... I'm a separate individual with my own plans and needs. Anne sinks into her thoughts and at the same time, unnoticed, her connection to the mycelium strengthens.

She no longer recognises species, or names, or anything, however hard she tries. She only recognises and feels them, annoyingly. Without scientific names there's no return to normality. True, it looks like that's not possible anyway. Everything's different. As if one was another person. It may not be coincidental that she stops to rest just now and in this place. A few hundred metres from here is a new clearing which sends out all kinds of signals. Overwhelming. I could at least try to enjoy myself, choose a complex spot with an abundance of species, in which fellow creatures manage their relations evenly. There's a powerful smell of plants under stress.

Now is the last chance to get free! One should leave. There's so much to do. The air's humid. The skin's clammy and slippery. Collapsed metabolic waste has grown on Anne's thigh – as the disease exits from the organs. Recently tiny electric impulses have been felt throughout the body. Anne knows that then she can really move. You could now say that the slime mould is in its vegetative stage. The whole body feels its powerful rhythmic flow. It also affects the blood pressure. This time Anne has not eaten lettuce. The last time at this stage her skin went greenish.

But now one should somehow go! The flow can stop. One should not get stressed, it could ruin everything. The air's still humid. There's a plastic bag of damp towels, bottles of drink and sprays in the rucksack. Anne's dressed in a thick black skirt over black trousers. Light can't penetrate her skin – there. There's a rag soaked in corn starch jelly taped to her thigh. Nothing should accelerate the development of the sporangium. For then it would be necessary to stay in the forest.

Anne is a mycologist from Helsinki. She's a sensible, forty-year-old woman who enjoys her own company. Some time ago Anne learned that she was very ill. There was no time left for treatment. There was only time. Anne was accustomed

to working. Her illness drove her to work without hope, to seek new directions.

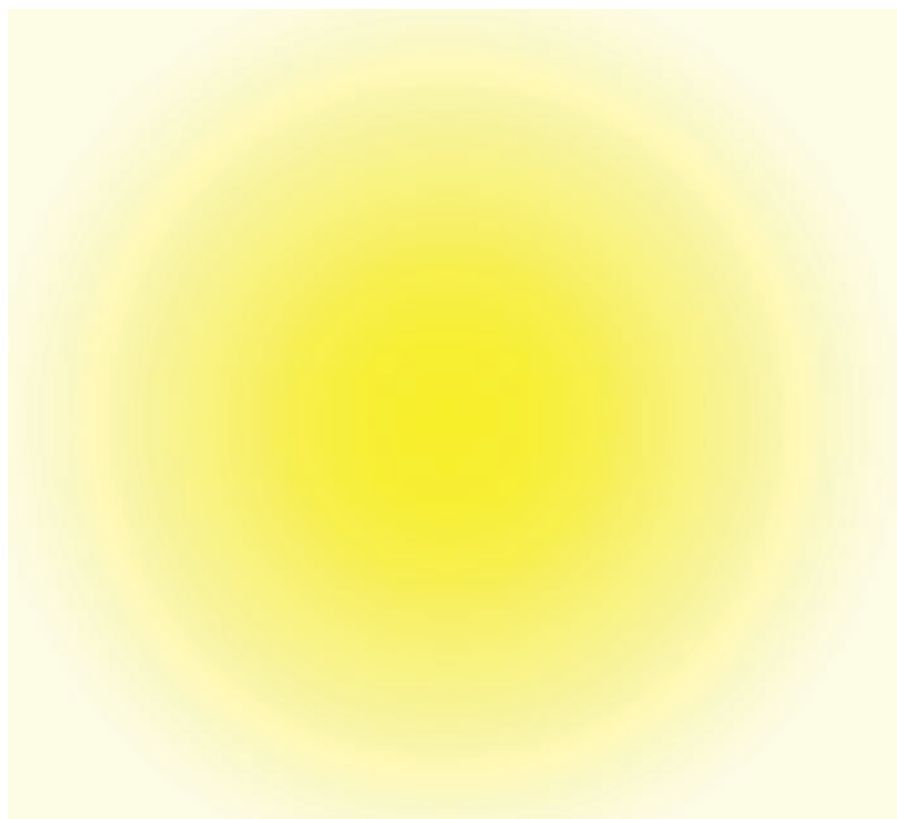
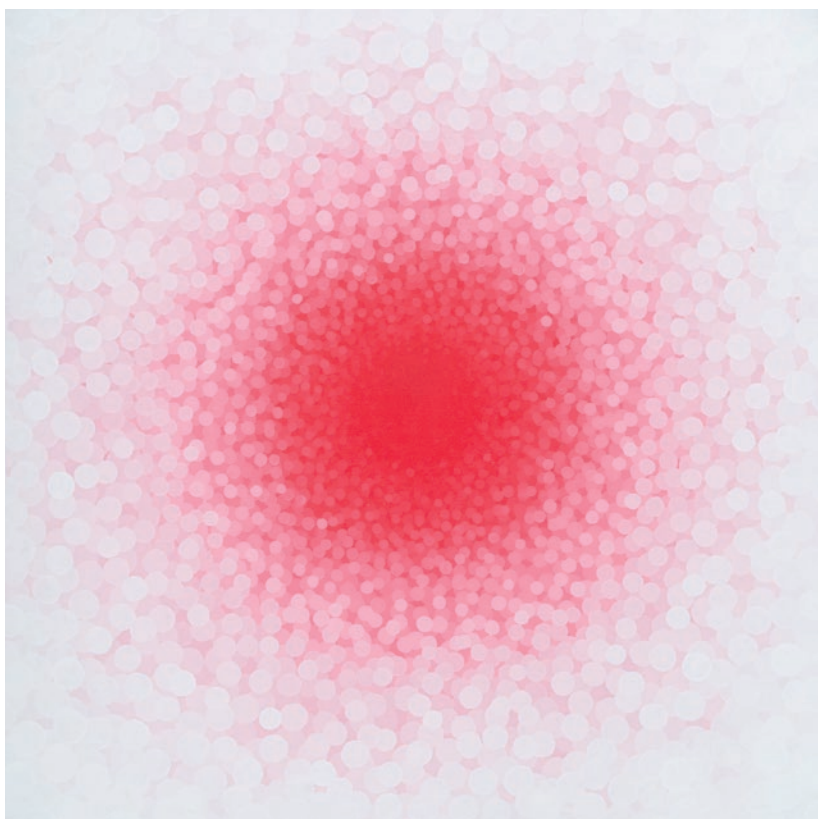
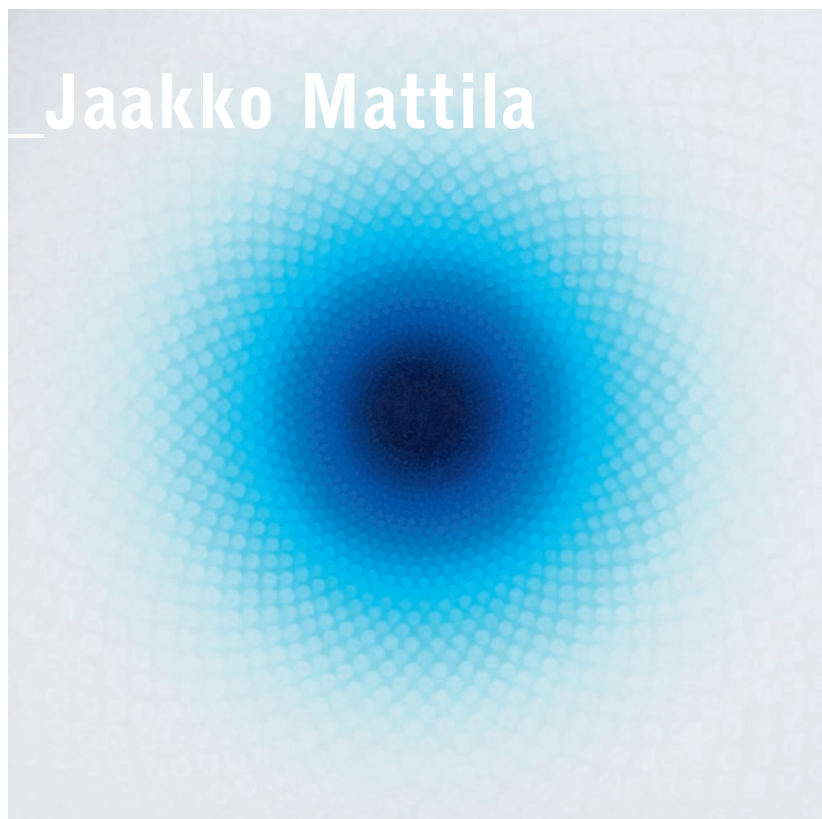
In her work Anne had studied how mushrooms adapt to poisons and actually use them as a source of nutrients. In a serious vein she recalled the story of how a robot camera had been placed inside the Chernobyl reactor. The inner surface, which had been assumed to be empty and dead, was shown to be completely covered in black slime. Research showed that the slime lived directly on radiation.

As the disease spread Anne combined her knowledge of the mycelia as the basis of forest life, intermediaries – perhaps even carers, to their ability to carry nutrients and degrade. Now new knowledge floods in about how mushrooms clean the soil of toxicants as well as in the search for materials to replace plastic. Anne continued her interest in the ability of myxomycetes to move and solve problems, remember. Ultimately everything's connected to the ability of the mushroom to adjust to different growth environments.

At the terminal stage of the illness, when her distraught family prepared to say their farewells, Anne began to behave oddly. She was no longer reachable. This was interpreted as a sign of the end. A far longer period had elapsed than was originally diagnosed. You almost never see her any more. Once her sister thought she'd bumped into her in the street, but she wasn't absolutely certain. The situation was so strange that she didn't dare approach her. Surely one should recognise one's own sister? But this woman appeared different, even though it really was Anne.

Apart from the obvious miracle, that she'd been cured, and alongside all the physical changes, what was special was the change in her nature. This former nature-loving if rather routinised car-driving individualist had gradually become empathetic towards other creatures as well as a student of them. Goals and other essential things have changed. Her idea of herself and her relationship to others is in crisis.

Anne's hair is no longer fair. Ammoniac is one of the most dangerous chemicals for people like her. She can't get used to it – it's her weakness. Anne has begun to enjoy warm humid conditions and is happy being offered sugary things. The sources of deeper enjoyment and feeling good have also changed. At the beginning of the change, the obvious dependence on the earth and its associations appeared only as a compulsory need. Now she feels differently. Anne's identity vacillates – the main message of her body and mind is to secure life: To be of more of a benefit than a hindrance, to solve the problems of others rather than create them. She can't exclude herself from anything. Beauty has begun to surround her. **N = 000°**

suosi tiettyjä värejä, vaan mukana ovat kaikki värit tai ei värejä lainkaan. Ja hän käyttää pisteitä ja ympyröitä, joita kutsuu peruskuvioiksi.

”Olisi hienoa tehdä kuvia, jotka eivät ole sidottuja mihinkään aikaan tai paikkaan. Se on varmasti mahdollista. Toivottavasti olen tehnyt sellaisia.”

EMMAN näyttelyyn tulee hieman totutusta poikkeaviakin töitä. Mattilaa ilahduttaa, että museo mahdollistaa sellaisten teosten esillepanon, joita ei ole järkevää tuoda galleriaan.

”Galleriassa pelataan enemmän talouden säännöillä. Museoarkkitehtuuri EMMAssa on inspiroinut minua aika paljon.”

Vain yksi näyttelyn töistä on ollut esillä aiemmin galleriassa. Mattilalle oli melkoinen urakka koota museonäyttely lyhyessä ajassa. Teosten pienin yhteinen nimittäjä lienee tässä:

”Toillani ei ole mitään sanottavaa. Jonkun mielestä niissä voi tietty olla koristeellisuutta. On vain positiivista, jos joku näkee niissä kauneutta.” **N = 000°**

Ari Lahdenmäki

Kirjoittaja on Kulttuurivihkojen toimituspäällikkö.

MATTILA OULUSTA, VAIKUTTUU KESKIVERROSTA

Jaakko Mattila selittää toimittajalle tekevänsä keskinkertaista taidetta. Ja sanoo, että se on hyvä asia.

Asetelma on nurin päin: Haastattelen Jaakko Mattilaa kyllä Skypen välityksellä, mutta Berliinissä – suomalaistaiteilijoiden uudessa Pariisissa – olen minä. Jaakko Mattila istuu iltamyöhään keittiössään Helsingin Kalliossa, boheemisti kylpytakissa sentään.

Useimmat muotivillitykset ovat omintakeiselle ja hieman itseriittoiselle Mattilalle yleensä myrkkyä.

”Inhoan taiteen ympärillä pahimmillaan vellovaa epäekologista pompöösimeininkiä – sellaista teoreettista, semi-intellektuellia shaissea, jolla erotellaan jyvät akanoista”, Mattila, 38, sanoo.

”Mutta en halua kuulostaa negatiiviselta. Olen oikeasti positiivinen ihminen.”

Hän puhuu mielellään keskinkertaisuudesta ja on alkanut ylistää sitä. Ehkä asiaan vaikuttaa se, että Suomen koululaitoksessa Mattila oli keskinkertainen oppilas.

Taidekoulun hän kävi Britanniassa Lontoon lähellä, ja sen huomaa. Mattila ei tunne Suomesta juuri ketään. Hän ei myöskään seuraa suomalaista mediaa, lukuun ottamatta Kalevan ja Uuden Suomen keskustelupalstoja. Siksi hänen yleissivistyksensäkin on keskinkertaista.

”Sillä, etten tunne suomalaisia taidepiirejä, ei ole mitään merkitystä!” Mattila painottaa.

Mutta kyllä Jaakko Mattila ilman muuta on suomalainen taiteilija – ja ennen kaikkea pohjoinen taiteilija. Heikkoina hetkinään hän jopa uhkailee lähipiiriään Ouluun muutolla. Sieltä hän on kotoisin, ja hänen silmissään on maalaisen katse.

”Pohjoinen mentaliteetti verrattuna Keski-Eurooppaan tai Latinalaisen Amerikkaan on suoraa.”

Mattila pohtii hetken, onko Oulu oikeastaan edes pohjoisessa. Hän päätyy puhumaan pohjoispohjalaisesta taiteesta. Sitä hän kutsuu keskinkertaiseksi – mutta ei tarkoita sanalla samaa kuin me muut.

Lapilla, Kainuulla ja Etelä-Pohjanmaalla on Mattilan mukaan merkittävän pitkät kulttuuriset perinteet toisin kuin Oululla.

”Pohjois-Pohjanmaalla on terva, mutta ei sitä enää ole”, Mattila miettii. Eikä terva sitä paitsi taida olla kulttuuria.

”Mutta Pohjois-Pohjanmaata kuvaa tietynlainen keskinkertaisuus – tavallaan pidän sellaisesta”, Mattila sanoo.

Miksi?

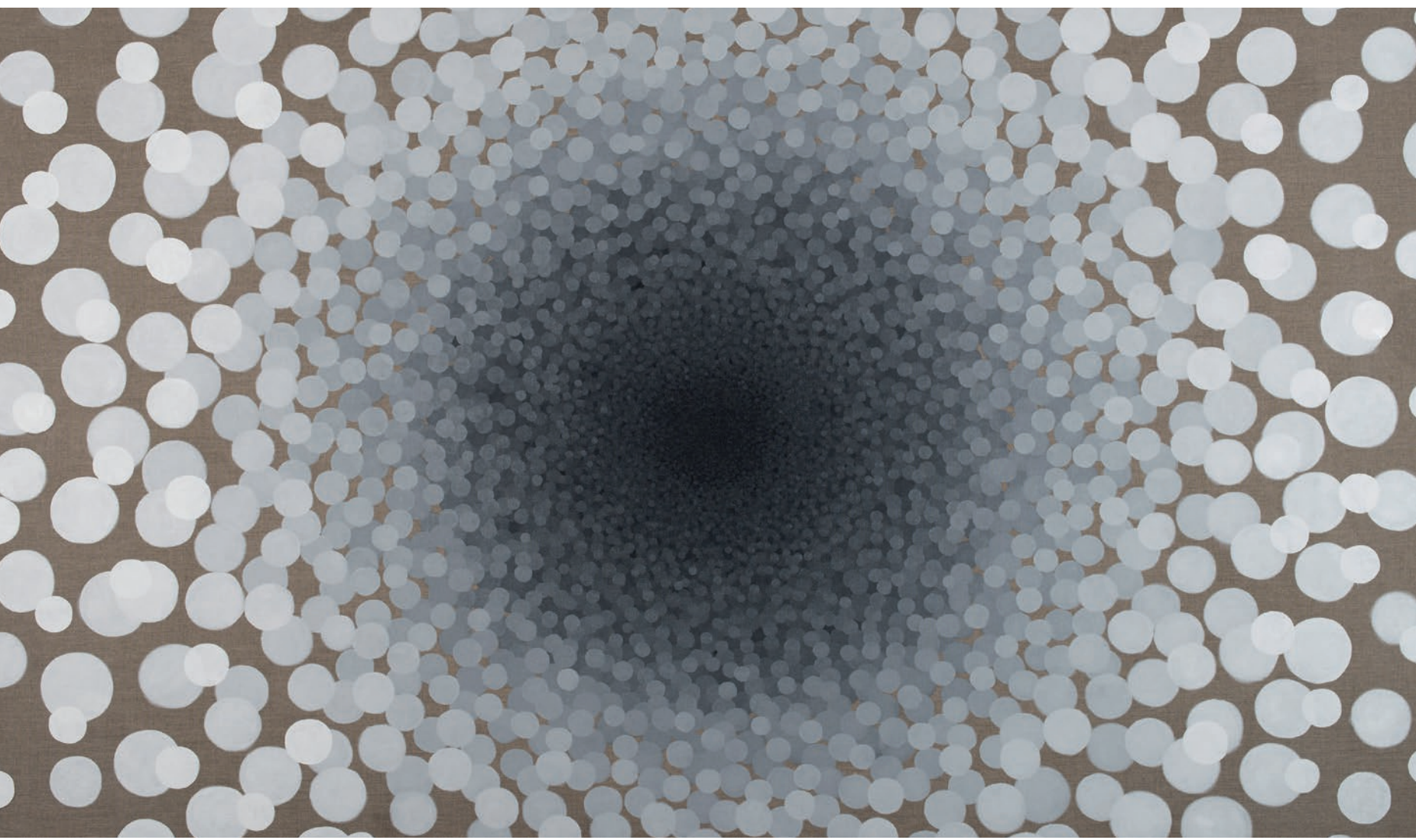
”Vaikea sanoa. Pidän soista.”

Lopulta Mattila keksii, mitä muuta kuin maisemallisia seikkoja hyvään keskinkertaisuuteen löytyy.

”Ajattelen sillä ehkä saavutettavuutta”, Mattila sanoo.

”Ja funktionalisuutta, joka tulee esiin etenkin designissa. Jos tekee hienon kupin, ei kukaan kyseenalaista, miksi se on sellainen.”

Mattila pyrkii taiteessaan ”universaaliin keskinkertaisuuteen, harmoniaan”. Se merkitsee esimerkiksi, ettei hän

Jaakko Mattila

MATTILA FROM OULU, IMPRESSED BY THE MEDIOCRE

Jaakko Mattila explains that he makes mediocre art. And adds that it's a good thing.

The situation is back to front: True I'm interviewing Jaakko Mattila on Skype, but I'm the one in Berlin – the new Paris for Finnish artists - and Jaakko Mattila is in Helsinki's Kallio. At least he's looking very bohemian sitting late in the evening in his kitchen wearing a bathrobe.

Most fads are anathema to original and rather smug people like Mattila.

"I hate this unecological pomposity milling around art – this theoretical, pseudo-intellectual scheisse used to separate the wheat from the chaff," says the 38 year old Mattila.

"But I don't want to sound negative. Actually, I'm a very positive person."

He likes to talk about mediocrity and has begun to praise it. Perhaps that's because he was average throughout the Finnish educational system.

He went to art school in Britain, near London, and it shows. Mattila doesn't know anybody in Finland. Neither does he follow Finnish media, other than the discussion columns in the Kaleva and Uusi Suomi newspapers. Which is why his general knowledge is middling.

"The fact that I don't know Finnish art circles is of no

importance!" Mattila stresses.

Nevertheless, Jaakko Mattila is a Finnish artist – and above all a Northern Finnish artist. In moments of weakness he's even threatened his friends that he'll move to Oulu. That's where he came from and you can see in his eyes he's a country boy.

"Compared to Central Europe or Latin America, the Nordic mentality is straightforward."

Mattila thinks for a moment, is Oulu actually in the North. Then he starts talking about North Ostrobothnian art. This he calls mediocre – but the word doesn't mean the same thing to him as to the rest of us.

According to Mattila, unlike Oulu there are significant, long cultural traditions in Lapland, Kainu and South Ostrobothnia.

"There's tar in North Ostrobothnia, but no longer," Mattila reflects. Neither for that matter is tar a culture.

"But North Ostrobothnia illustrates a certain kind of mediocrity – which in a way I like," says Mattila.

Why?

"Difficult to say. I like swamps."

Finally it dawns on Mattila what else you find in good mediocrity other than considerations of landscape.

"I'm thinking perhaps of attainability," says Mattila. "Also the functionalism that comes out best in design. If you make a fine cup, nobody questions why it's like that."

In his art, Mattila strives for a "universal mediocrity", harmony. It means, for instance, that he doesn't favour certain colours over others, but uses all of them or none at all. He uses dots and circles, which he calls basic shapes.

"It would be great to make pictures that aren't tied to any time or place. I'm sure it's possible. I sincerely hope I've done something like that."

The works for the EMMA exhibition will be somewhat different from the usual. Mattila is pleased that the museum makes it possible to show works that wouldn't suit in a gallery.

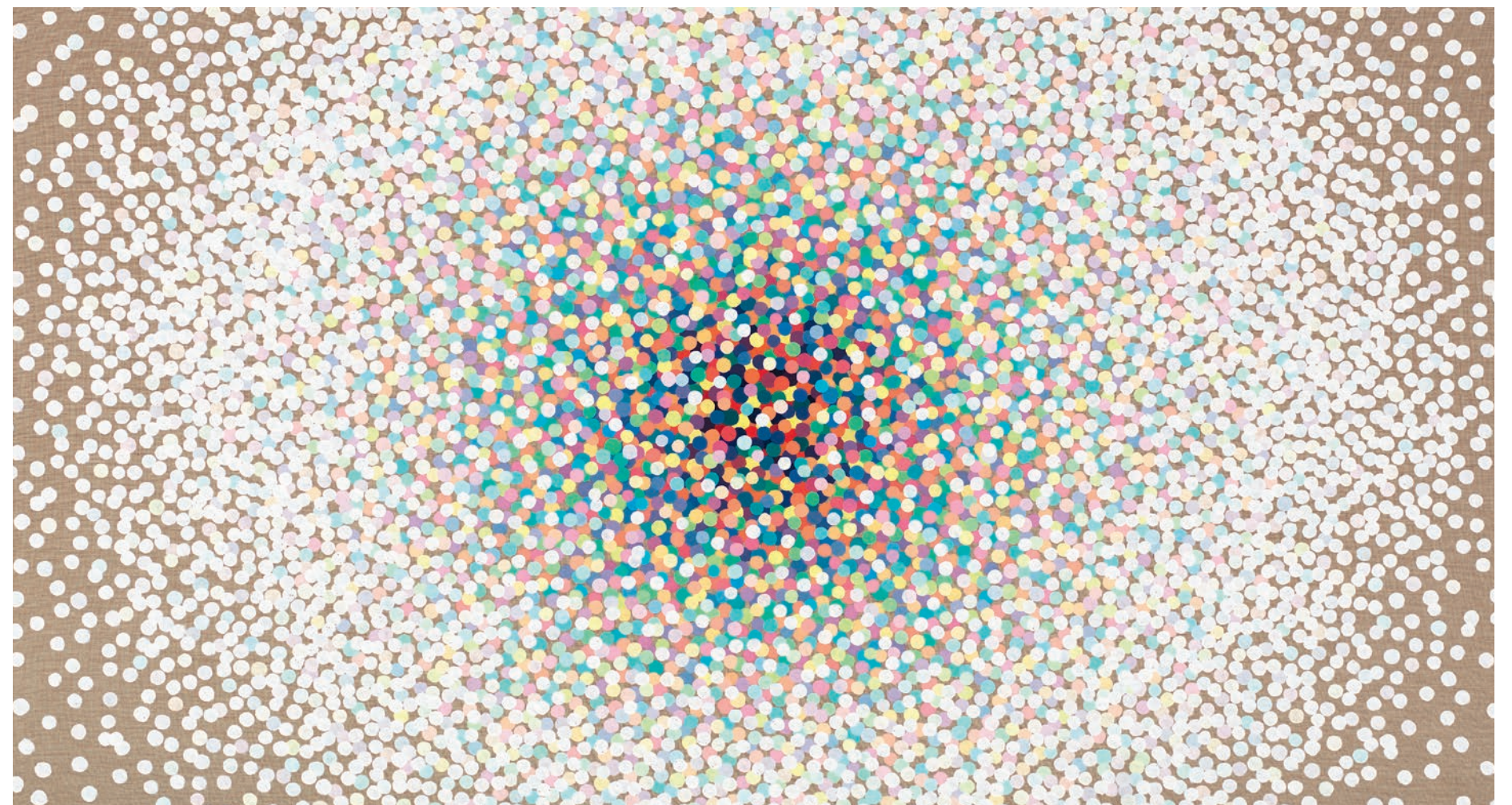
"Galleries are more motivated by economic considerations. The museum architecture at EMMA has been greatly inspiring."

Only one piece in the exhibition has been shown previously in a gallery. So Mattila was really pushed to produce sufficient works in time for the Museum exhibition. The common denominator of the works appears to be:

"My works have nothing to say. To some they may possess a certain decorativeness. It's only positive that someone sees beauty in them." **N = 000°**

Ari Lahdenmäki

The writer is managing editor of the Kulttuurivihkot cultural magazine.

N = 000°

N = 000° on pohjoisen symboli ilmailussa. Asteikon alku ja loppu. Maantieteellisen alueen paikka on tarkasti merkittävässä, mutta käsitteiden perustaminen tähän herättää kysymyksiä. Mitä on pohjoisuus taiteessa? Tietääkö taiteilija sen itse vai tarvitaanko sen tunnistamiseen ulkopuolisen katse? Määrittelee sen materia, aatteet, talous vai politiikka? Värimaailma, valo tai sen puute, aihepiiri, taiteilijan tai taiteentekemisen paikka? Marjo Laukkasta lainaten: Mikä pohjoisen taiteen määritelmässä lopulta häiritsee? Ehkä vastauksen voi tiivistää sanapariin ”Etelän taide”. Sellaista määritelmää ei ole.

N = 000° is the symbol for North in aviation. The beginning and the end of the scale. The geographical area of the place can be defined, but basing concepts on the location raises questions. What is the Northern in the arts? Does the artist himself know it, or is an outsider's inspection needed? Is it defined by its matter, ideologies, economics, or policy? Are the colors, the light, or lack thereof, subject matter of the artist or the place where the art is created? To quote Marjo Laukkanen: What is so stupefying in attempting to define northern art? Perhaps the answer can be summarized in the word pair “Southern Art”. Such a definition does not exist.

TOIMITUS EDITED BY Katariina Lipsanen

KÄÄNNÖS TRANSLATION Michael Wynne-Ellis

TAITTO LAYOUT Marko Mäkinen/Maginen tmi

PAINO PRINTED BY Aksidenssi Oy

KANSI COVER Jaakko Mattila. Piste/Dot scanned. ©Jaakko Mattila

KUVAT PHOTOS Petri Artturi Asikainen Mia Hamari, Alma Heikkilä, Sami Kulju, Rami Lappalainen, Jaakko Mattila, EMMA/Ella Tommila (p.15), KANSALLISGALLERIA/Petri Virtanen (p.7)

N = 000° NÄYTTÉLYSARJA EXHIBITION SERIES IN EMMA

Jaakko Mattila 8.2014 >>

Mia Hamari 4.2015 >>

Alma Heikkilä 10.2015 >>

NÄYTTÉLYTYÖRYHMÄT EXHIBITION TEAMS

TAITEILIJAJAVALINNAT JA KURATOINTI

ARTIST SELECTIONS AND CURATING Pilvi Kalhama

Jaakko Mattila: Inka Laine ja Saara Sassi

Mia Hamari: Tiina Penttilä ja Suvi Sivulainen

Alma Heikkilä: Suvi Sivulainen

WWW.KARIHUHTAMONTAIDESAATIO.COM WWW.EMMA.MUSEUM/AREENA

EMMA
ESPOO
MUSEUM OF
MODERN
ART